

Évközi 20. Vasárnap A

*Könyörüljön rajtunk az Isten,
és áldjon meg minket,
ragyogtassa fel arcát fölöttünk. (Zsolt 66,2)*



Olvasmány

Izajás 56,1.6-7

Ezt mondja az Úr: "Tartsátok meg a törvényt: szabjátok tetteiteket az igazsághoz, mert nemsokára eljön szabadításom és megnyilvánul igazságom. Az idegenek fiait pedig, – akik az Úrhoz csatlakoznak, hogy szolgáljanak neki, szeressék nevét és szolgálói legyenek, akik megtartják közülük a szombatot, s vigyáznak, nehogy megszenteltségtelenítsék, és ragaszkodnak szövetségemhez – azokat mind elvezetem szent hegyemre, és örömmel töltöm el házamban, az imádság helyén. Elfogadom égő- és véresáldozataikat oltáromon, mert házam minden nép számára az imádság háza lesz."

Szentlecke

Rómaiakhoz 11,13-15.29-32

Testvéreim! A pogányoknak azt mondom: Mint a pogányok apostola, nagyra tartom szolgálatomat. Sőt, szeretném vetélkedésre serkenteni véreimet, hogy elvezessem néhányukat az üdvösségre. Ha ugyanis az ő elvettetésük által kiáradt a megbékélés a világra, mi más lesz újrafelvételük, ha nem élet a halálból?

Isten ugyanis nem bánja meg kegyelmi adományait és meghívását. Amint egykor ti sem engedelmeskedtetek Istennek, de most, az ő engedetlenségük következtében irgalomra találtatok, úgy ők most hitetlenek lettek az irántatok tanúsított irgalmasság miatt, hogy egykor ők is irgalomra találjanak. Isten ugyanis kiszolgáltattott mindenkit az engedetlenségnek, hogy mindenkin megkönyörüljön.

Evangélium

Máté 15,21-28

Abban az időben: Jézus továbbhaladt, és Tirusz és Szidon vidékére vonult vissza. És íme, jött egy arra lakó kánaáni asszony, és kiáltozva kérte: "Könyörülj rajtam, Uram, Dávid fia! A lányomat kegyetlenül gyötri a gonosz szellem!" Ő azonban szóra sem méltatta. Végül odamentek hozzá tanítványai, és arra kérték: "Küldd el őt, ne kiáltozzon utánunk!" Jézus kijelentette: "Az én

küldetésem csak Izrael házának elveszett juhaihoz szól." Ám az asszony odajött, és leborult előtte e szavakkal: "Uram, segíts rajtam!" Ő így válaszolt: "Nem való elvenni a gyerekek kenyerét és odadobni a kutyáknak!" Mire az asszony: "Igen, Uram, de a kutyák is esznek abból, ami lehull gazdájuk asztaláról!" Erre Jézus így szólt hozzá: "Asszony! Nagy a te hited! Legyen úgy, amint szeretnéd!" És a lánya meggyógyult még abban az órában.

Elmélkedés

Jézus visszavonult Tírusz és Szidon pogányok lakta vidékére, hogy kitérjen ellenfelei elől, akik azt vetették szemére, hogy nem tartja meg a zsidó tisztálkodási törvényt. De ott is újra meg újra szembesül a tisztaság – tisztátalanság kérdésével: egy kánaáni asszony – vagyis pogány, tehát tisztátalan – segítséget kér tőle. Sajátos módon Jézus először egyáltalán nem reagál rá. Úgy tűnik, mintha osztaná a zsidók arroganciáját a "pogány kutyákkal" szemben: küldetése Izrael elveszett bárányaihoz szól, nem a pogányokhoz. De a kánaáni asszony nem hagyja megtéveszteni magát. Úgy tűnik, hogy sejti: Jézus látszólagos keménysége csak utolsó próbálkozása, hogy igazi és végleges megváltója köré egyesítse a választott népet. Az asszony semmilyen igényt nem támaszt, nem tesz úgy, mintha ehhez a néphez tartozna, hogy részesedjék a "kenyérből", csak alázatosan kér a maradékból. Ezzel elismerte a lényegét: ami nem egy csoporthoz, fajhoz, vagy valláshoz tartozás, hanem a jóságba és üdvösségbe vetett hit, ami Istentől jön. Jézus megerősíti ezt a viselkedését és szeretetteljes részvétellel biztosítja kérése beteljesedéséről.

Az első század zsidó keresztényei prófétai modellt láttak Jézus és a kánaáni asszony találkozásában, amely megmutatta nekik, hogyan kell viselkedniük a pogányságból megtért keresztényekkel. Szükséges volt az elit vallási és hitközösségből való kiválás, hogy hitelesen lépjenek fel és hirdessék Isten általános üdvösségtervét, amely nem fajhoz, hanem magatartáshoz kötődik. A mi helyzetünk sem különbözik lényegesen az akkortól. A világ időközben nem lett sokkal keresztényibb. Egyesek befogadták Krisztust, de egy keresztény közösségen belül rengeteg különböző meggyőződés van. Ha egymással való kapcsolatunkban az ökumené és testvériség nemcsak üres címszó, akkor magunkévá kell tennünk a II. Vatikáni Zsinat tanítását: "Azok is Isten népéhez tartoznak különféle módon, akik még nem fogadták be az evangéliumot ... Üdvözítő akarata magába fogad ... mindenkit, aki elismeri Őt teremtőjének. Ő a megváltójuk; azt akarja, hogy minden ember megmeneküljön." (Az Egyházzól 16.)

Köztünk, keresztények között is előfordul, hogy kemények vagyunk és lenézzük azokat, akik másként gondolkodnak. De ha arra gondolunk, hogy Isten minden embert hűségesen szeret és feltétel nélkül elfogad, akkor méltatlan hozzánk ez a viselkedés. Ezen a héten talán azon fáradozhatnánk, hogy irgalmasabbak, alázatosabbak és toleránsabbak legyünk éppen azokkal, akikhez "nem fűlik a fogunk".